

Bazen Kelimler Yetmez

Benim isimim Beste. 11yaşımdayım. İyi bir eğitim görebilmek için ailemin kararı ile İstanbul'da yaşayan Yeter halamın yanına yerleştim. Gerekli işlemlerden ve hazırlıklardan sonra yeni okuluma kayıt oldum. Okulum özel bir okuldu ve orada benim gibi daha iyi eğitim görmek isteyen milyonlarca çocuk vardı. Okulun ilk günü halam beni güzelce giydirdi. Okulun formasını da gerçekten çok güzeldi. Halam sanırım büyüdüğümü bana ve kendisine kanıtlamak için okula beni tek başıma gönderdi. Hayaller kura kura yürürken zaman su gibi aktı. Kafamı kaldırdığımda büyüklüğü ile beni büyüleyen kocaman, görkemli bir bina karşımda duruyordu. Kafam havada şaşkın bir şekilde bakınırken karşımda duran koskoca bir tabelaya tosladım. Üstünde yeni okulumun ismi yazıyordu. Kendime güle güle bir elim kafamda okula girdim. İşte yeni sınıfım karşımda duruyordu.

Yeni sınıfımda heyecanımı gizleyip sanki bu düzene alışıkmiş gibi davranmaya çalıştım ama nafiye. Heyecanımı o kadar çok belli ediyordum ki beni gören senin ismin heyecanlı mı diye benimle şakalaşıyordu.

Yeni arkadaşlarımın hepsine selam verdim ve üstünde adımın yazdığı bir sıraya oturdum. Yanımda sarışın, masmavi gözlü, pembe yanaklı bir kız oturuyordu. Ona da selam verdim ama o karşılık vermedi. Duymadığını düşünerek tekrardan "Merhaba" dedim fakat yine cevap alamayınca kendimi tutamayıp hafifçe omzuna dokundum. Biraz ürkek biraz şaşkın bir ifadeyle bana batı. Kendisine zarar vermeyeceğimi anlayınca da elini tokalaşmak için bana uzattı. Ben de güler yüzle karşılık verdim ve sıkıca elini sıktım. Gözlerime belli bir süre baktıktan sonra hemen önüne döndü. O ne kadar önüne dönse de yeni arkadaşımınla hemen kaynaşmak istediğimden konuşmaya devam ederek "Nerelisin?" dedim. Beni yine duymadı. Acaba çok mu sessiz konuşuyorum yoksa benimle konuşmak istemiyor mu diye beynimi kurcalayan düşüncelerle tekrardan omzuna dokundum. Başını sert bir şekilde bana çevirerek "Ne" anlamında ellerini iki yana açarak bana baktı. Ben de "Nerelisin diyorum." dedim. Yüzünde birden ağlar bir ifade oluştu ve çantasından kâğıt kalem çıkardı. Hızlı hızlı yazmaya başladı, yazdıktan sonra da kâğıdı bana verdi. Kâğıtta arkadaşımın konuşmadığı ve duymadığı yazıyordu. Belli bir süre kâğıttan kafamı kaldıramadım çünkü ne yapmam, nasıl bir tepki göstermem gerektiğine karar veremedim. Ben kâğıda boş gözlerle bakmaya devam ederken ellerimden kâğıdı geri çekti ve ona acımamamı, engelinin doğuştan olduğunu yazdı. İyice kâğıda gömüldüğüm sırada içeriye bir öğretmen girdi. Hepimizle selamlaştıktan sonra isimlerimizi öğrenmek istedi. Sıra ile isimlerimizi söylemeye başladık. Sıra arkadaşımın gelince arkadaşım ayağa kalktı ve tahtaya ismini büyük harflerle yazmaya başladı. İsmi Öykü'ydü. Öğretmenimizin durumu bildiği belliydi ama diğer arkadaşlar Öykü'nün yaptığı harekete anlam veremeyerek ona baksalar da Öykü'den sonra sırası gelen hızlıca ismini söylemeye devam etti. Yanıma tekrardan oturan yeni arkadaşımın isminin çok güzel olduğunu yazdım. O da teşekkürler yazdı. Yeni öğretmen yeni arkadaşlar birbirimizle kısa sürede kaynaştık. Öykü'nün durumu artık herkes tarafından biliniyordu. Günler günleri haftalar ayları kovaladı. Öykü ile birbirimize çok ısındık. Bu süre zarfında dostluğun ilk temellerini attık. Güzel bir bahar sabahında derste öğretmen okulun bir şiir yarışması

düzenleyeceğini söyledi. Hepimiz çok heyecanlandık. Bir ders boyunca öğretmen bu yarışma hakkında bilgi verdi. İkişerli grup halinde en güzel şiiri yazan ve okuyan öğrencilere verilecek ödülün bahsetti.

Teneffüs olduğunda Öykü de bu yarışmaya katılmak istediğini ama konuşamadığı ve duyamadığı için yarışmaya katılamayacağını zaten onunla kimsenin bu yarışmaya katılmak istemeyeceğini yazdı. O anda aklıma bir fikir geldi. Ben beraber yazacağımız şiiri onun yerine yüksek sesle okurken o da işaret dili ile benim söylediğim şeyleri kendisi gibi engelliler için gösterecekti. Bu fikrimi Öykü'ye yazdım. O da bunun çok güzel bir fikir olduğunu sevinçle bana yazdı. Artık fikrimi ortaya koymak zamanıydı. Hemen çalışmalara başladık. Ama sınıfta birkaç kendini beğenmiş bir kız bu durumu fark etti ve bizimle her fırsatta alay etmeye başladı. Onları ne kadar görmezden gelmeye çalışsakta Öykü'nün gözlerinde ara sıra beliren umutsuzluğu görebiliyordum. Ve sonunda yarışma günü gelip çattı. O kendini beğenmiş kızlar aynı anda şiirlerini okumaya başladıklarında kimse onları beğenmedi. Fakat yarışmaya birçok güzel şiir katılmıştı. Herkes birbirini saygı ile dinliyordu ve sonunda sıra bize geldi. Bugün için hazırladığım açıklama ile konuşmaya başladım. Açıklamam şöyleydi:

“Sevgili izleyiciler, bizim sizlerle paylaşmamız gereken önemli bir durum var. Öykü arkadaşımız, konuşma ve duyma engellidir. Aslında ben olsam engelli demezdim çünkü bu sorunu kendisini hiçbir zaman engellemedi ve engellemeyecek. Öykü bütün engelleri aştığı gibi bir engelden daha atlayarak bu yarışmaya katıldı. Ben şuan sizlere beraber yazdığımız şiirimizi okuyacağım o da kendisi gibi engelli arkadaşları için sizlere işaret dili ile şiirimizi anlatacak” dedim ve birden salondan alkışlar yükseldi. Biz şiirimizi okuduktan sonra salondan daha fazla alkışlar yükseldi. Çok mutlu olmuştuk. Birbirimizin elini sıkıca tutarak sahneden indik. Zorlu bir yarışmaydı. Gerçekten çok emek verilmişti. Sonuçların açıklamasını beklerken adeta herkes nefesini tutmuş gibiydi. İşte kazanan: Öykü EĞİLMEZ ve Bersu DEMİR. Kazananın biz olduğunu duyunca yerimden fırlayarak zıplamaya başladım. Öykü gülerek bana bakıyordu, kocaman harflerle iletişim defterimize KAZANDIK yazdım. Öykü o kadar sevindi ki neredeyse sevinçten havalara uçacaktı. BİZ sadece bir yarışma kazanmamıştık. Öykü gibi olanlara ışık, olmayanlara ders olmuştuk. Yarışma salonunu terk ederken kaybeden gruplar bir yandan bizi tebrik ederken bir yandan da nasıl yendiğimizi sordular. Ben de Öykü'ye göz kırparak “Bazen kelimeler yetmez, sessizlikte en büyük çığlıktık.” dedim.

Bersu Ayçığ DEMİR
5E